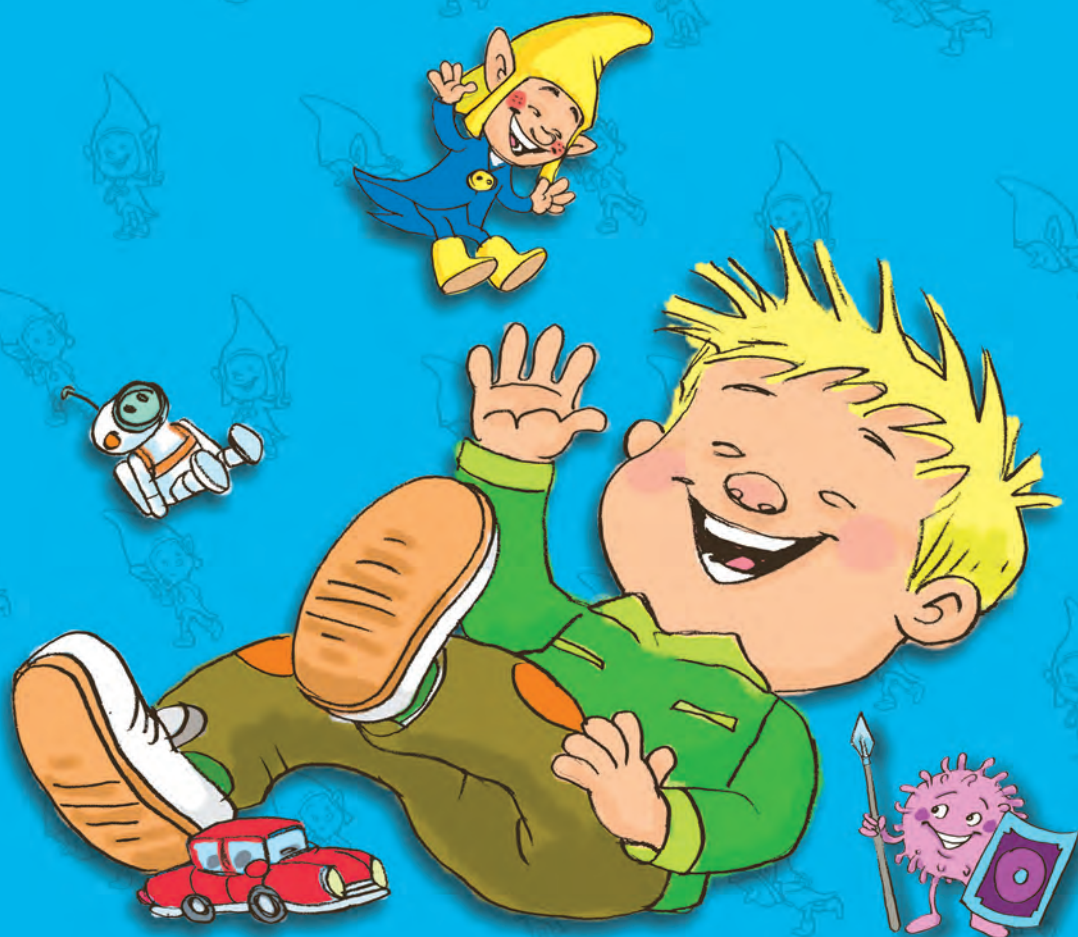

Kékmanó, a főnyeremény 2.

MARCI ÉS A GALIBÁK

Verekedéstől pityergésig

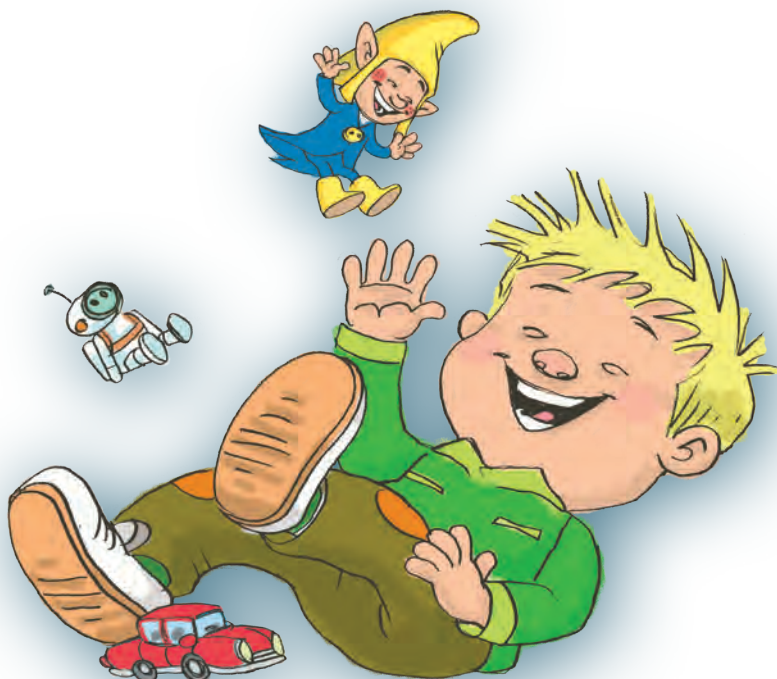
K. LÁSZLÓ SZILVIA

K. LÁSZLÓ SZILVIA

Kékmanó, a főnyeremény 2.

MARCI ÉS A GALIBÁK

Verekedéstől pityergésig

ILLUSZTRÁLTA: SZÖNYI GERGELY

Marcimese

*Azt hiszik a felnőttek,
minden gyerek egyforma
mindig vidám, mindig nevet,
éjjel-nappal elégedett.
Meglepő az, ha egy ovis
néha kicsit mogorva?*

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy kisfiú,
Marci. Szőke hajú, kék szemű fiú volt,
aki családjával egy kicsi, sárga színű
házban lakott. Sok mindent szeretett,
mint a legtöbb óvodás kisgyerek.
Szerette az anyukáját és szerette
az apukáját, szerette a tejbegrízt,
és szerette a kopott gőzmozdonyos
pólóját. Szeretett játszani, szeretett
nagyokat nevetni, bohóckodni,

és szerette nézni a hangyákat a parkban. Szerette nézni a kukásautót is, meg azt, ahogy apa borotválkozik reggel.

Persze voltak olyan dolgok is, amiket nem szeretett. Például nem szerette a spenótot, nem szerette a kiabálós óvó nénit, és nem szerette, ha elvették a játékát. Nem szeretett este lefeküdni, és nem szeretett reggel felkelni, nem szeretett elindulni az óvodába, és kifejezetten utálta azt hallgatni, hogy igyekezz már, mert mindjárt elkésünk! Időnként morcos volt meg durcás, meg dühös is sokszor, de azért nevetős is meg jókedvű, sőt még kedves és rendes is tudott lenni.

Egyszer, egy szép napon, iciri-piciri manócska látogatta meg ezt a kisiút. Ruhája kék volt, mint a nyári égbolt, hosszú sapkája pedig úgy szikrázott, akár az aranyló nap sugara. Beszélgetni kezdtek, összebarátkoztak, az első találkozást pedig további találkozások, közös kalandok követték.

Az óvodás Marciról, no meg aprócska barátjáról, Kékmanóról szólnak a meséim.

Kistestvér mese

Anya, most maradj itt, beszéljess velem!

Én is ott voltam, a hasadban benn?

Mikor vetted észre azt, hogy ott vagyok?

Szóltam odabentről, hogy fiú vagyok?

Mikor megszülettem, örültél nekem?

Etettél? Itattál? Játszottál velem?

Ringattál, ha sírtam?

Énekeltél nekem is?

Mint a testvéremet,

Úgy szeretted engem is?

Amikor egy hétfvégén anya és
apa megkérdezték Marcitól,
hogyan szeretne-e kistestvért,
őszintén azt válaszolta, hogy
nem. Nem szeretne. Látta
szülei arcán a döbbenetet,

ezért elmondta nekik azt is, hogy miért nem szeretne. Több ovistársának is volt már, kinek nagyobb, kinek kisebb, de egyik sem beszélt túl sok lelkesedéssel róla.

Azt hitte, ezzel
megbeszélnék tekintheti
ezt a témát, ezért
igazán meglepődött,
amikor anyáék egy nap
bejelentették, hogy
hamarosan testvére
születik. Csalódott
volt, nem értette, miért

kérdezték meg, hogy legyen-e testvére, amikor mindenképpen lesz. Akkor is, ha ő nem szeretné. Ettől kezdve aztán a szülei igyekeztek meggyőzni, hogy egy testvér igenis jó dolog. Mert jókat lehet vele játszani, meg számítani lehet rá a bajban, meg ilyenek.

Anya is mesélt a testvéréről, meg apa is, és Marci nagyon csodálkozott, mert Klári néniről, meg Laci bátyusról meg az Éviről soha nem jutott volna eszébe, hogy testvérek! Anyának meg apának testvérei. Őket szerette nagyon, ezért azt gondolta,

ha egy testvér ilyen jó fej, meg aranyos, akkor nem lehet nagy baj. Apa még azt is mesélte, hogy jókat fociznak majd együtt, meg építenek, meg fogócskáznak, és bizony ez megint csak jó dolog lesz.

Addig-addig sorolták, hogy miért is kell örülni a testvérének, hogy Marci tényleg örülni kezdett. Várni kezdte, és mindenkinek örömmel újságolta:

– Testvérem lesz!

Teltek a napok, de ez a testvér csak nem akart megérkezni. Hiába kérdezte meg mindennap, anya csak mosolyogva intette:

– Várj még, nőnie kell odabent!

Mesélt neki arról, milyen a kisbaba a pocakjában, és biztatta, tegye a kezét a hasára. Marci nagyokat nevetett, amikor a kicsi odabentről jól megrugdosta.

Várta, egyre jobban várta ezt a kis jövevényt.

Aztán, amikor végre megérkezett, nagyot csalódott. Már úgy kezdődött, hogy anya napokra kórházba vonult, kettesben a kistestvérevel, aki ráadásul lány lett, nem is fiú! Luca. Így hívják.

De a legnagyobb csalódás akkor érte Marcit, amikor a kistestvérét megpillantotta. Egy fogatlan, parányi kisbaba

feküdt a kiságyban, akivel
nemhogy focizni meg
építeni nem lehetett,
de még hozzáérni se
nagyon volt szabad.
– Hiszen ez nem
tud járni! – fakadt ki
apának.

– Nem bizony! – felelte apa. – Még csak feküdni tud.

– Csak sír, meg szopizik, meg alszik – folytatta csalódottan a
kisfiú.

– Hát igen, ez minden tudománya – ismerte el apa is.

– De te azt ígérted, hogy játszani lehet majd vele! – Marci
szemrehányóan nézte apát, úgy érezte, hogy nagyon be lett
csapva. – Azért ilyen, mert lány?

– Nem azért. Minden kisbaba ilyen. Várj egy kicsit, míg
megnő, akkor aztán remekül tudtok majd játszani együtt.

– És mikor nő meg? Egy nap?

– Nem, nem, sokkal több!

– Akkor tíz?

– Annál is több!

Marci elkéseredetten nézte a kishúgát. Tíznél is több napot kell várni arra, hogy megnőjön. Az olyan sok, hogy azt ki sem lehet bírni talán.

És ez még mind nem volt elég! Anya állandóan a kicsivel foglalkozott, mert hol szopiztatni kellett, hol megpelenkázni, esetleg hurcolászni, mert nem akarta abbahagyni a bömbölést. Marci pedig hirtelen nagyfiú lett, de ez sem volt ám olyan vidám dolog! Mert egész nap csak azt hallgatta: „Te már nagyfiú vagy Marci, tudsz várni!” „Egy ilyen nagyfiú már megérthetné!”, vagy esetleg: „Te már nagyfiú vagy, ne kényeskedj!”

– Utálom a kistestvéremet! – fakadt ki egyik este, és már várta a szokásos szöveget, amit annyiszor hallott a felnőttektől: „De hát Marcikám, hogy lehet ilyen mondani?” Most azonban semmi ilyen nem hallott, hiszen nem egy felnőtt, hanem egy kék ruhás, sárga sapkás manó volt mellette. Kékmanó.

– Elhiszem – bólogatott megértően a manó.

- Nem csodálkozol? – lepődött meg Marci.
- Miért csodálkoznék?
- Hát, mert egy testvért szeretni kell.
- Ezt meg ki mondta?
- Mindenki! Múltkor egy kicsit meg akartam csípni a lábát, és nagyfi kiabálni kezdett, hogy micsoda dolog, meg hogy szeretni kell, mert a testvérem.
- Ja, hát bántani, azt tényleg nem szabad. Ő sem bánt téged, nem igaz? Meg hát tényleg nagyon picike, vigyázni kell rá, ez is tény. De szeretni azt nem muszáj, majd megszereted, ha okot ad rá. Viseld el, ennyi az egész!
- Igen, de anya engem már nem is szeret!
- Mondta?
- Nem mondta. – Marci egészen meghökkent Kékmanó kérdésétől. – De nem is kell azt mondani, úgyis tudom. Folyton csak a Lucával törődik, már nem is mesél nekem.
- Az igaz, egy kisbabával nagyon sok baj van, éppen azért, mert még kisbaba. És tényleg pont a legrosszabbkor van vele annyi baj, pont akkor, amikor este anyának mesélnie kéne, igaz?
- Igen. Ez a legnagyobb baj.

– Várjunk csak, várjunk, hogyan is oldhatnánk meg ezt a dolgot? Mit szólnál hozzá, ha mondjuk apa mesélne este?

– Apa? De apa nem tud!

– Miből gondolod?

– Nem szokott.

– Még nem próbálta, de az nem biztos, hogy nem is tud!

Majd én megkérdezem tőle, csak várj egy kicsit!

Ki tudja, Kékmanó mit mondhatott Marci szüleinek, de néhány perc múlva mind a ketten beléptek a szobába. Anya ölbe vette éppen úgy, mint régen, amikor nem volt még Luca, és Marci volt az egyetlen kicsi a házban.

– Te nagyfiú! – mondta neki, és megpuszilta a homlokát. – Tudod, milyen jó, hogy te már ilyen nagy vagy, és számíthatok rád? Ezzel a butus Lucával még annyi baj van, szeretném, ha segítenél nekem. Együtt fogjuk pelenkázni, meg fürdetni, úgy nekem is könnyebb lesz. Rendben?

– Jó – felelt Marci, és büszkeség töltötte el attól, hogy anya ilyen komolyan beszélt vele. – És azért engem is szeretsz? – fordult újra oda hozzá.

– Hát persze, hogy szeretlek, nagyon-nagyon szeretlek! – mondta anya, és ez olyan őszintén hangzott, hogy Marcinak

nem volt oka kételkedni benne. Aztán eszébe jutott még valami:

– És ki fog nekem mesélni?

– Esetleg én? – nézett kissé félénken apa a fiára, és ez olyan mókás volt, hogy mind a hárman elnevették magukat.

– Ne félj, apa, majd neked is segítek – mondta boldogan Marci, és érezte, hogy lassan újra helyükre kerülnek a dolgok.

Verekedős mese

*Szeleburdi szélgyerek
szaladgál a réten,
Földapónak fűszakállát
megborzolja,
megcibálja,
fújja szerteszéjjel.
– Ej, ebadta rossz kölyök! –
kiált rá az apja.*

*Záporával
megsiratja
felhőajkú anyja.
– Jaj, inkább én jó leszek! –
riad meg a gyermek.
– Jobb, ha szépen meglapulok,
nem moccanok,
nem szaladok,
míg viharok vernek!*

Marci szeretett együtt játszani a gyerekekkel, és két igazi, jó barátja is volt, Bence és Csabi.

Szerettek közösen építeni,
nagyyszerű volt fogócskázni
vagy labdázni az
udvaron, és hemperegni,
birkózni a szőnyegen
vagy a fűben. Sajnos
a birkózást a felnőttek
sokszor félreértették.
Ne verekedjetek,

gyerekek, szóltak rájuk, holott ennek semmi köze nem volt a verekedéshez, csak afféle játékos erőpróba volt. Azért előfordult olykor-olykor az is, hogy összevesztek valamin, és ennek néha tényleg verekedés lett a vége. A verekedésnek pedig sírás, duzzogás, örök harag, aztán persze később kibékülés.

Egy ilyen napon, amikor éppen rosszban volt Bencével, Kékmanó meglátogatta. Marci sírdogált a szobájában, mert fájt az ütés, amit Bencétől kapott, fájt a szidás, amit anyától, és legjobban az fájt, hogy most Bence nem a barátja többé. Nagyon sajnálta magát egészen addig, amíg a jól ismert narancssárga fény be nem töltötte a szobát, és meg nem pillantotta sárga sapkás, kék ruhás kis barátját.

– Mi a baj, miért sírsz? – kérdezte rögtön.

- Verekedtünk Bencével.
- Fáj?
- Igen, ide nézz, milyen piros!
- Látom. És Bencének is fáj? Ő is sír most?
- Nem tudom – nézett csodálkozva Marci Kékmanóra,
mert őszintén szólva arra még nem gondolt, hogy a másik mit
érezhet ilyenkor. Talán neki is fáj?
- Láttál már vihart? – kérdezte váratlanul Kékmanó, és Marci
még jobban csodálkozott. Még sírni is elfelejtett, annyira.
- Persze – válaszolta. – De miért?
- Képzeld, a felhők is szoktak veszekedni meg verekedni.
Még közöttük sincs örök békeség. Összevesznek, aztán öltre
mennek, csak úgy kiabálnak egymással! Ilyenkor azt mondjuk,
dörög az ég. Csak úgy sistereg a levegő körülöttük, szikrázik
a szemük a haragtól. Ilyenkor mi azt látjuk, hogy villámlik.
Záporozik a könnyük, locsolja a földet, mindenfelé hatalmas
tócsák keletkeznek. Félelmetes a táj is ilyenkor, ugye? Sötét
van, fújja a szél a port, csak úgy hajladoznak a fák, Természet
anyó veszekszik engedetlen gyermekeivel. Egészen addig tart
ez, míg egyezsége jutnak a Felhőgyerekek. Mindig találnak
valami megoldást, előbb-utóbb kibékülnek, megegyeznek

egymással. A Nap felszárítja a könnyek nyomát, Természet anyó is megbékél, enyhe szellőként cirógatja gyermekeit. A megbékélés jeleként pedig gyönyörű szivárvány ível át az égen.

- Kibéküljek Bencével én is?
- Persze, hiszen jobb együtt játszani, nem?
- Jobb. De aztán úgymint összeveszünk.
- Igen, tudom! De ha próbáltok egymásra is figyelni, sokszor találtok olyan megoldást, ami mind a kettőtöknek jó lehet. Ha megígéred, hogy megpróbálsz, én segítek neked. Veled leszek,

csak figyelj jól rám! Ne kezdj el rögtön kiabálni, ha mérges vagy, mert akkor nem hallod meg, ha szólok hozzád.

Kékmanó megint betartotta az ígéretét. Másnap Marcival ment az oviba. A gyerekek szépen játszottak, együtt volt a három jó barát, Marci, Bence és Csabi. Hatalmas garázst építettek a szőnyegen. Sokat nevettek, nem is volt semmi baj egészen addig, amíg Bence hirtelen meg nem fordult. Ügyetlen volt, és véletlenül lesodorta Marci kockáit. Marci iszonyú dühös lett, hiszen hosszú-hosszú ideje dolgozott már azon, hogy pontosan egyforma kockákat válogatva felépítse a garázsát.

– Te hülye! – kiabált elkeseredve, mire persze Bence is felfortyant.

– Hülye vagy te, úgyis olyan ronda volt a tiéd! Az enyém sokkal szebb!

– Nem igaz! – Marci még dühösebb lett, és már oda akart csapni Bence fejére, amikor halk hangocskát hallott.

Abbahagyta egy pillanatra a kiabálást, és akkor már erősebben hallotta Kékmanó hangját.

– Hé, ne bánts! Beszéljétek meg a dolgot! Hiszen Bence nem akarta elrontani a garázsodat, véletlenül döntötte fel!

Marci egy pillanatig gondolkozott, majd Bencére nézett.

– Véletlen volt?

– Igen – felelt csodálkozva Bence, meglepődve a szelíd hangtól.

– Jó, akkor nem haragszom. Leszünk barátok tovább?

– Legyünk – mondta Bence, és segített újjáépíteni Marci garázsát.

Persze azért azóta is előfordul, hogy Marci összeveszik barátaival, különösen Bencével, de ahogy nő és okosodik, egyre többször van, hogy meghallja Kékmanó hangját, és egyre többször képes arra, hogy megfogadja a tanácsait.

